

திருக்குறளில் மருத்துவம்

பேராசிரியர் க. சிவபாலன்

14.05.2014

திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் என வாழும் வகையைச் சொல்லும் நீதி நூலாகும். இந்நூலில் எந்த அளவுக்கு மருத்துவக் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கலாம் என்பதும் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் மருத்துவத்துறை எந்த அளவு விருத்தியடைந்திருந்தது என்பதும் சிந்திக்கவேண்டிய விடயங்களாக உள்ளன.

ஆரம்பகால மருத்துவம் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வெவ்வேறு முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு விருத்தியடைந்ததாகவும் அவற்றில் காணப்பட்ட பொது விடயம் ஊழ்வினையின் பயனாக நோய்கள் ஏற்படுவதான நம்பிக்கையும் நோய்களிலிருந்து விடுபட வழிபாட்டினை மேற்கொள்வதுமாகும். மருந்துகள் இரண்டாம் பட்சமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய கருத்துக்கள் ஊழ் அதிகாரத்தில் மட்டுமல்ல திருக்குறளில் எங்குமே காணப்படவில்லை. ஊழினால் பொருள் சேரும் அல்லது அழியும், நன்மை அல்லது தீமை ஏற்படும் என்பது போன்ற கருத்துக்களே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஊழ் அதிகாரத்தில் (38) 9வது குறள்:

நன்றுஆங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்று ஆங்கால்
அல்லற் படுவது எவன்

அதாவது ஊழினால் நன்மையடையும்போது மகிழுபவர் தீங்கு விழையும்போது துன்பமடைவது ஏன் என்று கேட்கிறார். மருத்துவம் சார்ந்த கருத்துக்கள் மருந்து அதிகாரத்தில் (95) கூறப்பட்டுள்ளன. முதலாவது குறள்:

மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று

மருத்துவ நூல்களில் கருதப்பட்ட வாதம் பித்தம் கபம் எனும் மூன்றும் கூடினாலும் குறைந்தாலும் நோய் உண்டாக்கும். அதற்குக் காரணம் உணவும் செயலும் கூடுதல் அல்லது குறைதல் என பரிமேலழகர் உரைசெய்துள்ளார். அடுத்து வரும் குறள்களில் உணவுபற்றிக் கூறியுள்ள வள்ளுவர் செயல் பற்றி எதுவும் கூறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைய மருத்துவப் பிரச்சனையாக தொற்றா நோய்கள் உருவெடுத்துள்ளமையையும் அதற்கு அதிக உணவும் உடற்பயிற்சி இன்மையும் காரணமாக இருப்பதையும் அனைவரும் அறிவர்.

வள்ளுவரின் காலத்தில் இன்றுள்ளதுபோல் கருவிகள் இருக்கவில்லை. அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் உடலுழைப்பினாலேயே செய்யவேண்டியிருந்திருக்கும். எனவே முயற்சி உடையவருக்கு உடற்பயிற்சி இன்மை இருந்திருக்கமுடியாது. அது தொழிற்புரட்சியின் பின்னர் ஏற்பட்ட பிரச்சனையாகும். குறளின் பல இடங்களில் முயற்சி அல்லது ஊக்கம் உயர்வுதரும், சோம்பல் இழுக்கு அல்லது துன்பம் தரும் என்பது போன்ற கருத்துக்களைக் காணலாம்.

மருந்து அதிகாரத்தின் இரண்டாவது குறள்:

மருந்துஎன வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்

உண்ட உணவு சமீபாடடைந்ததை அறிந்து உண்டால் உடலுக்கு மருந்து தேவைப்படாது. இதுபோலவே அடுத்து வரும் குறள்களில் அளவறிந்து உண்ணல், மாறுதல் இல்லாத அதாவது உடம்புக்கு ஏற்புடைய உணவைத் தெரிந்து உண்ணல், மனம்விரும்பிய அளவன்றி பிணிவரா அளவறிந்து உண்ணல் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. ஏழாவது குறள்:

தீஅளவு அன்றித்தெரியான் பெரிதுஉண்ணின்
நோய்அளவு இன்றிப்படும்

இக்குறளை இக்கால அறிவியல் அடிப்படையில் விளக்குவதானால், அனுசேபத்தின் அளவுதெரியாமல் அதிகமாக உண்டால் நோய் அளவின்றி ஏற்படும் எனக்கொள்ளலாம். அனுசேபம் என்பது

சமீபாடடைந்த உணவு அகத்துறிஞ்சப்பட்ட பின் இழையங்களில் ஓட்சிசனைப் பயன்படுத்தி சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாகும். ஓட்சியேற்றத்தைத் தகனம் என்று கொள்ளலாம். இதை அன்று வள்ளுவர் அறிந்து தீ என்றாரா அல்லது பசிஉணர்வைத் தீ என்றாரா? எது எப்படியாயினும் உணவிற்கும் நோய்க்கும் உள்ள தொடர்பை மிகமிக முக்கியப்படுத்தியதாலேதான் 10 குறள்களில் 6 குறள்களை உணவுக்கு ஒதுக்கியுள்ளார். அவர் கூறியவை இன்றைய மருத்துவ அறிவிற்கு மிகவும் பொருத்தமாகவே உள்ளது.

குறள் 8:

நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

கடந்தகாலத்தில் நோயாளி வைத்தியரிடம் சென்றதும் ஒருபக்கத்தில் நோய் நிர்ணயத்துக்கான பரிசோதனைகளை செய்துகொண்டு அல்லது செய்யாமலேகூட அனுமானத்தில் சிகிச்சையை ஆரம்பிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அண்மைக்காலமாக ஆதார அடிப்படையில் சிகிச்சை (Evidence based Medicine) எனும் கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இதை அன்றே வள்ளுவர், நோயை நிர்ணயம் செய்து, அதற்கான மூலகாரணத்தை அறிந்து அவற்றை அகற்றும் உபாயத்தைத் தெளிந்து செயற்படவேண்டும் எனக் கூறியுள்ளார்.

குறள் 9:

உற்றான் அளவும் பிணிஅளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்

இக்குறள், நோயுற்றவனின் தன்மை, நோயின் தன்மை, காலம் என்பவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு செயற்படவேண்டும் என்கிறது. முக்கியமாக யார் செயற்படவேண்டும்? முறைப்படி மருத்துவம் கற்றவன் செயற்படவேண்டும். அதாவது நோயாளி தானாகவே தனக்கு மருந்தைத் தீர்மானிப்பதை, சுய வைத்தியத்தை அல்லது தந்தை வைத்தியராக இருந்தால் மகன் வைத்தியம் செய்வதை வள்ளுவர் ஏற்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

குறள் 10:

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச்செல்வான் என்று
அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து

மருத்துவம் நான்கு கூறுகளைக் கொண்டது: நோயுற்றவன், மருத்துவன், மருந்து, அதை உரியமுறைப்படி வழங்குவான். மருத்துவம் வைத்தியரின் ஏகபோக உரிமை என்பதை மறுத்து பராமரிப்பானுக்கும் முக்கிய இடம் இருப்பதை இக்குறள் உணர்த்துகிறது. அதாவது மருத்துவம் என்பது வெறுமனே மருந்து வழங்குவது மட்டுமல்ல: நோயாளியை உரிய முறையில் பராமரிக்க ஒரு மருத்துவக் குழு இயங்கவேண்டும். பராமரிப்பாளர் ஒருவராகவோ அல்லது இன்று காணப்படுவது போல் பலராகவோ இருக்கலாம். இதுவே இன்றைய நிதர்சனம். அன்றே இது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அதிகாரம் 74 இல் நாடு பற்றிக்கூறும் வள்ளுவர் 4வது குறளில்:

உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு

மிக்க பசியும் தீராதோயும் அழிவுசெய்யும் பகையும் இல்லாமல் இனிதாக நாடு இயங்கவேண்டும். மேலும் 8வது குறளில்,

பிணியின்மை செல்வம் விளைவுஇன்பம் ஏமம்
அணிஎன்ப நாட்டிற்குஇவ் ஐந்து

நோய் இல்லாமை, செல்வம், நல்ல விளைச்சல், மகிழ்ச்சி மற்றும் காவல் எனும் ஐந்தும் நாட்டிற்கு அணிசெய்வன. இவ்விரு குறள்களும் மக்களை நோயின்றி வாழவைக்கும் பொறுப்பு அரசுக்கு இருப்பதை உணர்த்துகின்றன.

நோய்களைத் தீர்ப்பது மட்டும் மருத்துவமல்ல. நோய்களை ஏற்படுத்தும் காரணிகளை அகற்றி நோய் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதும் அவசியம். அந்தவகையில் குறிப்பிடக்கூடிய அதிகாரம் கள் உண்ணாமை (93) ஆகும். இங்கே சிந்திக்கவேண்டியது என்னவென்றால் ஏன் கள் அருந்தாமை அல்தது குடியாமை என்று கூறாமல் உண்ணாமை என ஆரம்பித்து எல்லா இடங்களிலும் கள் உண்பது பற்றியே எழுதியுள்ளார். எனவே கள் என்ற சொல்லில் போதைதரும் அத்தனை பொருள்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளாரா என எண்ணத் தோன்றுகிறது. கள்ளினால் ஏற்படக்கூடிய பல பிரச்சனைகளையும் அவமானத்தையும் விபரிக்கும் இவ்வதிகாரத்தில் உளவியல் ரீதியாக குறிப்பிடக்கூடியனவாக 4, 6, 8 வது குறள்கள் உள்ளன.

4வது குறள்:

நாண்என்னும் நல்லாள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளென்னும்
பேணாப் பெருங்குற்றத்தார்க்கு

நாண் என்பது நாணம் ஆகும். பொதுவாக மனச்சாட்சி உள்ளவர் தவறு செய்துவிட்டால் வெட்கப்படுவர். ஆனால் மது அருந்தியவரின் மனச்சாட்சி வேலைசெய்வதில்லை, அவர் தவறை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தாம் செய்வதெல்லாம் சரி எனச் சாதிப்பதையும் விதண்டாவாதம் செய்வதையும் விடுவதில்லை.

6வது குறள்:

துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சண்பார் கள் உண்பவர்

இங்கு கவனிக்கவேண்டியது கள் என்பது நஞ்சு என்பதையே. இன்று மது ஈரல், மூளை முதலாக உடலின் உறுப்புக்களுக்கு நஞ்சாகிப் பரிய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துவது நிரூபிக்கப்பட்டு உள்ளது. மது வலிநீக்கியாகச் செயற்படுவதனால் மருத்துவப் பயன்பாடு இருந்தது. ஆனால் இன்று மதுவினைவிட பாதுகாப்பான வலிநீக்கிகள் இருப்பதால் அதன் மருத்துவ பயன்பாடு அர்த்தமற்றதாகி விட்டது. மேலும் மருந்து என்பது தேவைகருதி அளவு பரிமாணப்படி அதானமாகப் பயன்படுத்த வேண்டியது. அளவுக்கு அதிகமானால் எல்லா மருந்துகளும் நஞ்சே. போதைப் பொருள் எதுவாயினும் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் தீங்கு விளைவிப்பனவாகவே உள்ளது. எனவே கள் உண்பவர் நஞ்சை உண்கிறார் என்பது முற்றிலும் உண்மை.

8வது குறள்:

களித்துஅறியேன் என்பது கைவிடுக நெஞ்சத்து
ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்

கள்ளினால் அதாவது மதுபானங்களால் நெஞ்சிலே ஒளித்து வைக்கப்படவேண்டிய இரகசியங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும் என்பது அறிவியல் ரீதியாக அறியப்பட்ட உண்மை. மது அருந்தும்போது முதலில் பாதிக்கப்படுவது மனிதரின் சிறப்பியல்பாகக் கொள்ளப்படும் ஆறாம் அறிவு - அதாவது பகுத்தறிவு - ஆகும். நாம் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஈடுபடுமுன் அல்லது ஒவ்வொரு சொல்லையும் வெளிப்படுத்துமுன் என்ன செய்வது அல்லது என்ன சொல்வது என ஆராய்ந்து அதன் பின் விளைவுகளைச் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்துச் செயற்பட உதவுவது பகுத்தறிவு. இவ்வறிவு மதுவினால் செயற்படாது முடங்கிய நிலையில் கட்டுப்பாடில்லாமல் வார்த்தையாடப் படும்போது விரும்பத்தகாத வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல, இரகசியங்களும் வெளிப்படுவதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை.

இனி, நோய்களுக்கு நித்திரை இன்மை, மன அழுத்தம் போன்றவை காரணமாக அமைவது இப்போ நன்கு அறியப்பட்டுள்ளது. இவைபற்றி திருக்குறள் ஏதாவது கூறியுள்ளதா என ஆராயலாம். இவை உள நலன், ஆன்மீகம் என்பவற்றுடன் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. உளநலன் என்பது இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியது. ஆன்மீகம் என்பதற்கு, உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றாதல், உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் சமனாக உணர்தல் அல்லது இறைவனுடன் ஒன்றாதல் எனப் பல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. எப்படிப்பார்த்தாலும் உளநலனும் ஆன்மீக நலனும் இருந்தால் மன உளைச்சலோ நித்திரைக்குறைவோ ஏற்படாது என்பது வெளிப்படை. முதலாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள கடவள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் 7வது குறள்:

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

மனதிலே ஏற்படுகின்ற கவலை எளிதில் போகாது. இறைவனிடம் சென்று வழிபடும்போது அக்கவலையை இறைவனிடம் சொல்லி வணங்கும்போது பாரம் இறங்குகிறது. அதாவது மனச் சுமையை இறக்கிவைக்க ஒரு சுமைதாங்கி தேவை. இதை இன்றைய நிலையில் சீர்மியர் அல்லது உளவளத்துணை வழங்குவோருடன் (Counselor) ஒப்பிடலாம். இன்னொருவரை நம்பி அவரிடம் கவலைகளை எல்லாம் வெளிப்படுத்தும்போது மனம் இலேசாகி, பாரம் குறைந்து, தெளிவாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெருகி, வாழ்க்கை வளமாகிறது. இறைவனிடம் எந்த இரகசியத்தையும் பயமின்றி வெளிப்படுத்தலாம் என்பதால் ஆறுதல் கிடைக்கிறது.

அறன் வலியுறுத்தல் அதிகாரத்தின் 4வது குறள்:

மனத்துக்கண் மாசுஇலனாதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர் பிற

மனதிலே பொறாமை, அளவுகடந்த ஆசை, அர்த்தமற்ற கோபம், சுடுசொல் போன்ற மாசுகள் இல்லாதிருத்தலை அறத்தின் முழுமையாக திருவள்ளுவர் காட்டுகிறார். இத்தகைய உயர்ந்த மன நிலை வாய்த்தால் கவலை ஏது? மன அழுத்தம் ஏது? நித்திரை ஏன் குழம்பவேண்டும்?

அதிகாரம் 13- அடக்கம் உடைமை, குறள் 7:

யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்இழுக்குப்பட்டு

எதைப்பற்றி அக்கறைப்படாவிட்டாலும் நாகாக்க- அதாவது சொல்வதில், சொல்லும் சொற்களில் மிக அவதானமாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இருக்காவிட்டால் தமது சொல்லே தமது துன்பத்துக்குக் காரணமாக அமைந்துவிடும்.

அதிகாரம் 13- அடக்கம் உடைமை, குறள் 9:

தீயினால் சுட்டபுண் உள்ஆறும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு

தீயினால் சுட்ட புண் வெளியே தழும்பாக தெரிந்தாலும் உள்ளே ஆறிவிடும். ஆனால் நாவினால் சுட்ட மனப்புண் ஆறாது துன்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு குறளும் ஒழுக்கத்தை, நல்வழியை, சிறப்பாக வாழும் வழியை எடுத்துரைக்கும் அதேவேளை உளவியல் ரீதியாக மன அழுத்தத்தைத் தவிர்த்து நிம்மதியாக இருக்க வழிசெய்வதாக இருப்பதைக் காணலாம். இங்கு ஒருசில குறள்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. உண்மையில் எல்லாக் குறள்களும் உளவியலாகப் பார்த்தால் உளவியலாகவும் சமூகவியலாகப் பார்த்தால் சமூகவியலாகவும் ஆன்மீகமாகப் பார்த்தால் ஆன்மீகமாகவும் இருக்கின்றன.

ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒன்றாக மெய் உணர்தல் (36) அதிகாரத்தின் இறுதிக்குறள் உள்ளது:

காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக் கெடும் நோய்

காமம், வெகுளி, மயக்கம் எனும் மூன்றும் இல்லாவிட்டால் நோய் இல்லை என்கிறார் திருவள்ளுவர். இங்கு மயக்கம் என்பது அறியாமை என்பதிலும் வெகுளி என்பது கோபம் என்பதிலும் மாறுபாடில்லை. காமம் என்பதால் கருதப்படுவது என்ன? பரிமேலழகர் இதை அவா என்கிறார். அதாவது அளவுக்கு அதிகமான ஆசை என்பது பொருத்தமாக உள்ளது. எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் மூலமாக விளங்குவது இம்மூன்றுமேயாகும்.

இங்கு கேள்வி என்னவென்றால், காமம் என்ற சொல்லின் அர்த்தம் இதுவானால் காமத்துப்பாலில் கூறப்படுவது என்ன? பொதுவாக பாலியல் இச்சை மற்றும் பாலியற் செயற்பாடுகளைக் காமம் எனக்குறிப்பிடுவது வழக்கம். இதுதான் காமம் என்ற சொல்லின் சரியான அர்த்தமாயின், அதை விலக்கப்படவேண்டியது என்றும் துன்பத்தின் மூலகாரணம் என்றும் வள்ளுவர் கூறுவாரா? உண்மையில்

காமத்துப்பாலில் கூறப்பட்டவை ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு அவசியமான, உளவியல் ரீதியாக முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய, இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் ஆன்மீகரீதியான விடயங்கள் என்று கொள்ளக் கூடியவை. எனவே இறுதிப்பகுதிக்கு காமத்துப்பால் என்ற பெயர் எப்படி வந்தது என்ற கேள்வி எழுகிறது. **அறம் பற்றிக் கூறுவதை அறத்துப்பால் என்றும் பொருள் பற்றிக் கூறுவதை பொருட்பால் என்றும் கூறும்போது இன்பம் பற்றிக் கூறுவதை இன்பத்துப்பால் என்று ஏன் கூறவில்லை?** இது வள்ளுவர் செய்ததா அல்லது இடையில் வேறுயாராவது காமத்துப்பால் என்று மாற்றிவிட்டனரா?

இங்கு காமம் என்பதன் பொருள் அளவு கடந்த ஆசை எனக்கொள்வதே சரியாகப்படுகிறது. பாலியலில் கூட அளவுகடந்த ஆசை தவிர்க்கப்படவேண்டியதே. ஆனால் ஏனைய விடயங்கள் அளவுக்கதிகமாக ஆசைப்படுபவருக்குத் துன்பத்தைத் தர, பாலியல் அதை ஆசைப்படுபவரைவிட அந்த ஆசைக்குப் பலியானவருக்கு அதிக துன்பத்தைத்தருவதால் அது மிகவும் பாதகமானதாகக் கொள்ளப்படும்.

இன்றைய மருத்துவத்தில் பாலியல் சார்ந்த விடயங்களும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன. இதுபற்றிய கருத்துக்கள் திருக்குறளில் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும் இறுதியாகப் பார்க்கலாம். திருவள்ளுவரின் காலத்தில் ஆண் பெண் சமத்துவம் பேணப்பட்டதா என்ற கேள்விக்கு திருக்குறளின் அரங்கேற்றம் விடைகூறும். திருக்குறள் அக்காலப் புலவர் சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத நிலையில் ஒளவையார் பாரிய அளவில் வாதாடி அது அரங்கேறக் காரணமாயிருந்ததாக அறியமுடிகிறது. எனவே சபையில் ஆண்களும் பெண்களும் சமமாக அவரவர் கல்வித்தகைமைக்கு ஏற்ப மதிக்கப்பட்டனர் எனக்கொள்ளலாம்.

ஆனால் அதிகாரம் 91-பெண்வழிச்சேறல், 15-பிறன் இல்விழையாமை, 92-வரைவின் மகளிர் போன்றவற்றை மேலோட்டமாகப் பர்த்தால் பெண்களை ஆண்களின் நுகர்ச்சிப்பொருளாகக் கொள்வது போல் தோன்றலாம். பெண்வழிச்சேறல் மனைவிக்குப் பயந்து நடுங்கும் கணவர்களைக் கண்டிக்கிறது. ஆனால் பெண்கள் ஆண்களுக்குப் பயந்து அல்லது அடங்கி நடக்கவேண்டுமென்று கூறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எங்கும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் புரிந்துணர்வு இருக்கவேண்டுவதையே அதாவது சமத்துவ நிலையே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆண்களை வெளியே சென்று பொருளீட்டுபவராகவும் பெண்களை வீட்டை நிர்வகிப்பவராகவும் தொழிற்பாடுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளது. குடும்பத்தில் தலைவனும் தலைவியும் தத்தமது வகிபாகத்தை உணர்ந்து செயற்படும்போது **குடும்ப ஆரோக்கியம்** பேண வழிபிறக்கிறது. திருவள்ளுவர் ஒரே ஒரு குறளால் பெண்களை மிகவும் மதிப்புக்குரியவர்களாக உயர்த்திவிட்டார்.

வாழ்க்கைத்துணை நலம் (அதிகாரம் 6) குறள் 4:

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாஉள கற்புஎன்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின்

இங்கு கற்பை உடல்சார்ந்ததாக அல்லாமல் மனம் சார்ந்ததாகக் கருதுவதை அவதானிக்கலாம். கற்புஎன்னும் திண்மை என்பது மனோதிடத்தைக் காட்டுகிறது. உண்மையிலே மனம் திடமாக உள்ள பெண்களை எந்த ஆண்களாலும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது. இதைவிளங்காத பலர் பெண்களைப் பலவீனர்களாக வளர்த்து ஆண்களில் தங்கியிருக்கும் மனநிலையைத் தோற்றுவித்து விடுவதால் தான் பெண்கள் பயந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். இதற்கான பரிகாரமும் திருக்குறளில் உள்ளது.

வாழ்க்கைத்துணை நலம் (அதிகாரம் 6) குறள் 7:

சிறைகாக்கும் காப்பு எவன்செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை

பெண்களை சிறைவைத்து காவல்காப்பதனால் என்ன பயன்? பெண்களை நிறைவானவர்களாக்குவதே சிறந்தது. பெண்கள் கற்றறிந்து, அன்பும் பண்பும் உடையவர்களாக, நிறைவானவர்களாக தம்மைத் தாமே காக்க வல்லவராக இருப்பதே சிறந்த பாதுகாப்பாகும். இன்றைய உலகில் பெண்கள் தற்காப்புக் கலைகளையும் கற்றிருக்கவேண்டுமென்றே அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

பிறன் இல்விழையாமை என ஒரு அதிகாரத்தை வள்ளுவர் ஏன் உருவாக்கினார் என்று சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. அக்கால மன்னர்கள் தமது ஆழுமையை மேம்படுத்த ஆநிறை கவர்தல், கோநிறை கவர்தல் அதாவது ஆடுகளைத் திருடுதல், மாடுகளைத் திருடுதல் என்ற வரிசையில் பெண்டிர் கவர்தலையும் கையாண்டதாக சரித்திரம் உண்டு. இத்தகைய செயற்பாடுகள் மக்கள் மத்தியில்

தவறான பழக்க வழக்கங்களை உருவாக்கியிருந்து, அவற்றை சரிசெய்யும் நோக்கில் இத்தகைய எதிர்மறையான அதிகாரங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். திருக்குறள் பொதுவாக நேர்மறையாக, எப்படி ஒழுக வேண்டும், என்ன செய்வேண்டும் என்று சொல்வதாகவே உள்ளது. ஒருசில அதிகாரங்கள் தான் எதிர்மறையாக செய்யக்கூடாதன பற்றிப் பேசுகின்றன.

கணவன், மனைவி பாலியல் உறவு நல்ல நிலையில் இருக்கவேண்டுமென்பதும் (sexual health) ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்கள் பல பாதக விளைவுகளைத் தரவல்லன என்பதும் இப்போ அறியப்பட்டுள்ளது. அடிப்படையில் பாலியல் செயற்பாட்டில் கிடைக்கும் இன்பம் அதில் ஈடுபடும் இருவருக்கும் சமனாக இருக்கவேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தால் உளவியல் பாதிப்புக்களும் குடும்பத்தில் சிக்கல்களும் தவிர்க்கமுடியாதவை. காமத்துப் பாலைப் படிக்கும்போது தலைவன் தலைவி இருவரையும் வள்ளுவர் சமநிலையில் வைத்திருப்பதையும் புரிந்துணர்வை வலியுறுத்துவதையும் காணலாம்.

ஆரோக்கியம் (Health) என்பதற்கு காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் “சுகம்” என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துவார். உலக சுகாதார நிறுவனம் சுகத்துக்கான வரைவிலக்கணத்தைப் பின்வருமாறு பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது. “சுகம் என்பது உடல் ரீதியான, உளரீதியான, சமூக பொருளாதார ரீதியான பூரண நன்நிலை. வெறுமனே நோயில்லா நிலையோ அங்கவீனமற்ற நிலையோ அல்ல.” பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் எமக்குக் கற்பிக்கும்போது “ஆன்மீக ரீதியான” என்பதையும் சேர்த்துக் கற்பித்தார். இப்போ பலர் ஆன்மீக சுகமும் அவசியம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். மருத்துவம் என்று பார்க்காமல் சுகம் என்று பார்த்தால் திருக்குறள் முழுவதுமே அதற்கானது என்பது தெளிவாகும்.